

[Simonsen.]

en central placering i besparel­sesdebatten, men jeg må tilstå, at jeg havde egentlig ikke forstået, at det var opfedning af kerne, det drejede sig om i denne situation.

Når man skal vurdere rimeligheden af forhøjelsen af løftet til 90 pct., synes jeg, der er grund til at prøve at se på, om der f. eks. er et efterslæb, som der skal tages fat på i denne forbindelse, hvilket der selvfølgelig på visse områder kan være et behov for. Da den nuværende arbejdsminister sidst var arbejdsminister, anførte han over for det såkaldte Wechselmann-udvalg, at man ønskede en stillingtagen til forholdet mellem løn og forsikringsydelse i forbindelse med arbejdsløshed, og man må vel formode, med den sammensætning udvalget havde med LO og Arbejdsgiverforeningen og Arbejdsløsheds­kassernes Samvirke, at det også var ministerens hensigt dengang at følge udvalgets indstilling, såfremt disse parter kunne blive enige om en fornuftig løsning og en fornuftig balance mellem løn og forsikrings­ydelse. Vi fik denne enige indstilling i 1970, og KVR-regeringen gjorde disse hovedprinc­ipper til lov, hvorefter vi fik en gennemgående revision af hele arbejdsløshedsforsik­ringssystemet. Det, der for os dengang var helt afgørende, var, at arbejdsmarkedets parter kunne enes om løftet på de 80 pct., men med en automatisk regulering af maksim­umsbeløbet, og ikke mindst den automa­tiske regulering af maksimumsbeløbet viser jo, at der faktisk ikke efter kun to år er noget som helst grundlag for at tage denne situation op til en fornyet overvejelse. Der er altså ikke nogen efterslæbsmotivering.

Hvad er det da, der får regeringen til at fremsætte dette forslag? Man henviser bl. a. til et lignende forslag omkring sygedagpen­ge. Det mener jeg nu ikke gør sagen bedre i og for sig, og jeg synes heller ikke, det er rimeligt at foretage en sammenligning på nuværende tidspunkt, for så vidt jeg har kunnet læse ud af regeringens forslag til for­bedring af sygedagpengeordningen, så ændrer man ikke karensdagsbegrebet, og det vil sige, at vi altså stadig væk arbejder med 6 karensdage på sygedagpengeområdet, medens vi har 0 karensdage på arbejdslø­hedsforsikringsområdet. Det er et forhold, som jeg mener adskiller de to områder meget stærkt fra hinanden.

Hvis motiveringen skulle være, og det fris­tes man jo lidt til at tro, at man herefter kan gå ud til vælgerne og fortælle, at nu har man som regering gennemført 90 pct. dæk­ning af tabt arbejdsfortjeneste under ar­bejdsløshed; så synes jeg nok, det er væsent­ligt at bidrage til at fjerne røgsløret en smu­le. Efter det fremsatte forslag har man 90 pct. dækning, hvis man tager de nuværende beløbssatser, såfremt éns ugeløn ligger un­der 620 kr. Fra 620 kr. ugentlig og opefter reduceres løftet grådvis. Hvis vi f. eks. tager en funktionær, der tjener en månedsløn på 4.000 kr. — det er dog vist ikke i vore tider en særlig unormal løn og kan i hvert fald ikke betragtes som nogen høj løn — så vil den samme funktionær, når han skal have sin arbejdsløshedsunderstøttelse, have en dækningsprocent på 60. Det er det system, vi har accepteret, men når jeg bringer dette frem, så er det i og for sig for at prøve at sætte det i relation til, om en speciel gruppe har et særligt krav på at få den højere dæk­ningsprocent. Man vil umiddelbart sige, og det lå lidt i hr. Erik Andersen (Fr.borg amt)s argumentation, at en arbejdstager, der er lavt lønnet, har større problemer. Vi er enige i, at han har store problemer, men jeg tror, vi skal passe på, at vi ikke ser på denne sag for forenklet. Til det eksempel, jeg nævnte før på funktionæren med de 4.000 kr., må også føjes, at det er ham, der får lavere boligsikring; det er også ham, der måske ikke får mulighed for fripladsordning i en børneinstitution, og derfor kunne det f. eks. tænkes, at han måske i virkeligheden med 60 pct. dækning var væsentlig dårli­gere stillet i forhold til sin situation under arbejde.

Jeg har med disse eksempler ønsket at fastslå, at der ikke med dette forslag reelt gennemføres 90 pct. dækning, at man ikke skal anføre det i den almindelige debat, men at der til gengæld finder en sprængning sted at det glidende loft, som den eksisterende lov indeholder.

Dernæst melder sig spørgsmålet om rig­igheden af en forbedring af satserne for den lavtlønsgruppe, som vi opererer med her. Det synes jeg nok at der er grund til at vur­dere ikke alene ud fra en socialpolitisk bet­ragtning, men også i høj grad ud fra en arbejdsmarkedspolitisk betragtning. I det konservative folkeparti har vi som en af